

LOV OG EVANGELIUM

Gitt ut av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Nr. 1

15. januar 1982

18. årgang

Jesus taler med myndighet

Av Øivind Andersen

Vi takker deg Jesus for din tale. Jeg ber om at vi må få ha et hjerte som er åpent for den, at du må få tale like inn i vårt hjertes innerste, og Herre, gi oss å ta imot den med hele vårt hjertes tillit. Amen.

I Matt. 7, 28—29, det er ved sluttén av bergprekenen, leser vi: Da Jesus hadde endt denne tale, da var folket slått av forundring over hans læре; for han lærte dem som en som hadde myndighet, og ikke som deres skriftlærde. Amen.

Det som slo folket som hørte bergprekenen, det var den myndighet som Jesus talte med, hører vi her. Dette galt ikke bare denne gangen, vi hører også om det i synagogen i Kapernaum, for eks. i Mark. 1. kap. at folket var slått av den myndighet som Jesus talte med i synagogen. Også der ble det markert at det var så forskjellig fra det som de skriftlærde pleide å tale.

Hva ligger det egentlig i dette at han talte med myndighet? Det er et underlig ord etter grunnteksten, ordet betyr egentlig guddommelig myndighet, og det er et ord som alltid brukes med Gud som subjekt. Det er ikke vanlig menne-

skelig myndighet det dreier seg om, men altså en myndighet som ikke er av denne verden og som hører Gud selv til. Jesus taler med guddoms-myndighet, og det slår folket at det er nettopp det han gjør, til forskjell fra alle andre som forkynte Guds ord i den tiden.

Det teoretiske i læren i bergprekenen var ikke så ukjent for Jesus tilhørere, de hadde hørt lignende ting av fariseerne, og allikevel så ble det de hørte av Jesus i bergprekenen så totalt annerledes og så helt forskjellig fra fariseernes lære nettopp på grunn av den myndighet som Jesus taler med. I kap. 5 hører vi at Jesus sier ikke mindre enn seks ganger: *I har hørt at det er sagt til de gamle, men jeg sier eder.* Jesus siterer fra det gamle testamentet og føyer til: *Men Jeg sier eder.* Dette blir oppfattet av mange som om der skulle være en forskjell mellom det Gamle Testamente lærer og det Jesus underviser, men det er en meget farlig misforståelse, og det har intet som helst grunnlag i teksten. Hadde det stått som en motsetning, hadde det blitt brukt et helt annet uttrykk i grunnteksten enn det som står her. Det Jesus vil gjøre helt

klart, når han f. eks. siterer fra det femte bud, og fra det sjette bud, om at man ikke skal avlegge ed o.s.v., eller når han nevner kjærighets-budet til slutt, for å nevne noen eksempler, det er at det som står skrevet, det er nettopp *hans tale*. I har hørt det er sagt, og så er det nettopp *jeg* som sier eder det. Jesus uttrykker seg som den talende autoritet i det Gamle Testamente, han gjør klart for sine tilhørere at det han siterer fra det Gamle Testamentet, *det er hans tale*, han som sitter der på fjellet og taler til sine disipler. Dette er jo ganske underlig, og det er helt uhørt, og det finnes ikke maken til dette noe steds i noen slags litteratur. Dette slår folk kolossalt, og de spør: *Hjem er han?* Han taler slik som intet menneske har rett til å tale, han taler slik som Gud alene har rett til å tale, han taler med guddommelig myndighet, han taler ikke slik som våre skriftlærde taler.

De skriftlærde måtte jo si at Guds ord sier, eller Herren sier, hvis de da ikke siterte hverandre og sa: Den og den sier. Men om de ikke siterte hverandre, men det Skriften sier, så måtte de ihvertfall si at Skriften sier eller det er Herren som sier. Det var i alle fall en ting de ikke kunne si, de kunne ikke si: *Men jeg sier*, men det gjør Jesus. Han sier, at Skriften s ord, det er hans ord. Det er ingen annen som kan legge ut Skriften s ord slik som han kan det, og det har han da også gjort i bergprekenen. Han har lagt ut Guds ord i loven slik at intet menneske slipper unna. Alle som leser bergprekenen, de må kjenne seg skyldig overfor Guds bud, og kan ikke slippe unna at de er rammet av Gudene og står som syndere for Gud overfor hvert eneste bud som Jesus legger frem.

Samtidig sier Jesus så klart at alt det som budene sier, det er intet annet enn nettopp det som må være en frukt i alle

hans disiplers liv, at det ikke er det minste urimelige når Jesus sier at I skal være fullkomne som eders himmelske Fader er fullkommen, at det i dem som tror på ham skal skapes et sinn som stemmer helt overens med hans hellige lov.

Hvor finner du ellers en slik tale? Det er bare hos Jesus. Og det som kanskje er aller størst ved denne tale, er at det går tydelig frem hva Jesus også taler i bergprekenen, at det han taler om, det settes iverk, det blir virkeligjort ved ham, i disiplenes liv. Han er ikke den som krever at sånn og sånn skal disiplene være, og det og det skal disiplene gjøre, men han gjør så klart at disiplene skal få lov å være *det som han er*. De skal være Jordens salt, de skal være verdens lys, men det er nettopp Jesus selv som er det. Det som Jesus er, det skal gå gjennom disiplene til deres medmennesker. Det er en forunderlig tale som vi aldri kan bli ferdige med, og jo mer vi gir akt på den, desto mer åpner den seg og desto rikere blir den. Men skal du forstå bergprekenen, da må du se den i lys av Jesu person, da må det være klart for deg at Jesus er den talende autoritet i Guds ord, du må være klar over at når Jesus anvender det Gamle Testamente så er det sitt eget ord han anvender, det er sin egen tale han utlegger. Det er dette som vanligvis ikke blir forstått, og ikke blir sett. Men det som folk vanligvis ikke tenker på og ikke forstår, det var det som først og fremst slo folket dengang de hørte Jesus. De var slått av forundering over hans lære, står det, ikke først og fremst over teorien i hans lære men fordi han talte med myndighet og ikke som deres skriftlærde.

Nei Jesus taler ikke som en teolog gjør, han taler ikke som en vanlig forkynner gjør, Jesus taler som intet menneske har talt. Det blir sagt om ham i

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt til alle som sender eksp., namn og adr.
 Bladet blir halde oppe av frivillige gäver.
 Eksp.: O. Dyrøy, 5620 Tørvikbygd.
 Alt som har med bladet sin eksp.
 blir sendt dit, som tinging, oppseiling
 og adresseforandring.
 Gäver til bladet. Postgiro 5 68 21 33.
 Red. Amund Lid, post 5600 Norheimsund.
 Tlf. (055) 51 080.

Norsk Luth. Lekmannsmisjon

Form. Ragnar Opstad
 Opstadv. 38, 4350 Nærøbø Telf. 04-433685.
 Kass. Sverre Bohn, 5601 Norheimsund.
 Postgiro 5 68 21 33. Bankgiro
 Vikøy Sparebank 3520.21.00932.

ØYSTESE TRYKKERI A/S

Guds ord, og det er sannheten. Det er Gud som er hos oss i Jesu person, når du ser Jesus da ser du Gud, når du hører Jesus da hører du Gud, når du møter Jesus i Ordet slik vi legger det frem her og nå, da er det Gud som taler til oss her og du møter Gud i dette ord. Den som har sett meg, har sett Faderen, sier Jesus, og jeg og Faderen vi er ett. Det er forunderlige ord. Vil du ha med Gud å gjøre, da skal du ha med Jesus å gjøre, og har du med Jesus å gjøre, da har du med Gud å gjøre, og den som ikke vil ha med Jesus å gjøre har heller ikke med Gud å gjøre. Det er ingen vei til Faderen uten ved Jesus, men der hvor Jesu ord kommer til oss og vi hører det og tar imot det, der er det Gud selv vi har tatt imot. Der har hans ord funnet rom hos oss, og da kan du være sikker på det ordet bærer frukt, for det ordet som går ut av Guds munn det kommer ikke til å vende tomt tilbake. Amen.

Avskrift fra lydband etter den Lutherske Timen i Norea Radio, med løyve fra Andersen og Norea, ved A. L.

Guds frykta sin løyndom

(1. Timot. 3,16)

Evangeliet er ein løyndom for mange menneskehjarto. Sjølv om dei kan lesa det med det naturlege auga, så er det likevel ein løyndom som hjarta ikkje ser. Dette kjenner nok apostelen Paulus til når han bed menigheten i Efesus: «Og bed for meg med, at det må verta gjeve meg ord når eg opnar min munn, så eg med fritt mod kan kunngjera *løyndomen i evangeliet*». Det gjer også den songaren som syng: «Her ei kjelda renner, sæl den henne kjenner. Ho er alle nær, gøymd, men openberr.»

Paulus gir frendane sine etter kjøtet — jødefolket — det vitnemålet at dei har ihuge for Gud. Sidan dei ikkje kjenner Guds rettferd, så streva dei etter å grunna si eiga rettferd, og gav seg ikkje inn under Guds rettferd. Dei var israelitar og hadde barnekåret, herlegdomen, paktene, lovgjevinga, gudstenesta og lovnadene, og frå dei var Kristus komne etter kjøtet, og endå var dei ikkje frelse. For dei såg ikkje og kjende ikkje evangeliet, som låg løynt i alt dette. (Rom. 9. og 10. kap.)

Her ligg truleg også årsaka for deg, som søker og leitar utan å sjå eller finna løyndomen i evangeliet. Så lenge du strevar med å grunna di eiga rettferd, så vil du aldri få evangeliet openberra for hjarta ditt. Du strevar med å bli god, sann, rein og rettferdig i ord og i gjerning, med å bli ein rett kristen og eit lydig Guds barn. Til sine tider lid du under at du er så lettsindig og har så lite alvor, du har så lite nød over synda og for dei ufrelste, og du er så stolt, lite audmjuk

og har så lite tru. I slike tider ser du at du er ingen rett kristen, og di einaste von er knytta til at du skal bli betre og at det skal lukkast for deg, i framtida og med Guds hjelp. Kjem du då i snakk med ein sjelerystgjar og han forkynner evangeliet for deg, så vil du seia: Ja, det veit eg, og eg tvilar ikkje på Jesus og evangeliet, men du kjenner ikkje meg, og du veit ikkje korleis eg er. Eg er ikkje slik at eg kan tru det gjeld meg.

Kva er årsaka til at du tenkjer slik? Det er av di du ikkje kjenner Guds rettferd — løyndomen i evangeliet — og derfor strevar du ennå etter å grunna di eiga rettferd. Sidan du ikkje kjenner Jesus, så er det ennå du som er problemet og deg sjølv du krinsar omkring. Lina Sandell sine ord passar på deg: «Men kor den arme sjela då enno dårar seg, som trur at ho kan verta nåden verdig, som først vil døyda synda og sidan tru på deg eingong når hennar betring rett vert ferdig, som først vil verta heilag og ven og rein og god, og sterkt i tru og kjærleik og von og tolsamt mòd — og sidan verta barn av faderhuset.»

Men ikkje alle strevar her. Mange av jødane hadde det lukkast for, som t.d. Saulus og farisearen i templet. Dei gav Gud æra for at dei ikkje lenger var ein syndar, ein horkarl eller og som den tollmannen der, men ein gudfryktig mann som gav tiend av alt det han tok inn. Og sett med det menneskelege auga, så var nok det rett og sant. For deira rettferd, liv og tenesta for Gud gjekk nok langt framom oss som lever i dag. Men likevel sa Jesus: Blir ikkje dykkar rettferd mykje større enn deira, så kjem de ikkje inn i Guds rike. For dei hadde ikkje bruk for

Jesus, kjende ikkje han som Lammet. Dei tolde ikkje han eller orda hans, og dei var i mot han i si ånd og sitt hjarta.

Slike møter me også i vår tid. Dei lever som gode menneske og som gode kristne i ord og i ferd, så dei kan måla seg med kven som helst. Det har lukkast for dei med kristenlivet og med tenesta.

Er du ein av desse, då er du glad og takksam mot Gud og du gir han æra for det. Då er det lenge sidan du har erfare å vera ein syndar, ei utfattig sjel som ikkje i seg har, som åleine finn nåde, lækjedom og trøyst i ordet om Jesu sår og blod. Kanskje du aldri har erfare det? Då er di ånd rik og ditt hjarta utan nådebehov, og du set di lit til det du ved Guds nåde er, har opplevt og gjort for Gud. Du samanliknar deg med andre, og hjarta og ånda er hard og kald — utan Jesu sinn og kjærleik.

Her står også sanne kristne i føre for å enda, det er dei første kristne menigheter i Efesus, Sardes og Laodikea vitne om.

Guds frykta sin løyndom.

Kva er så løyndomen i evangeliet? På det spørsmålet svarar Bibelen: «Og som kvar må sanna, stor er den løyndomen i guds frykta: Kristus kumen i kjøt.» D.v.s. at Kristus kom og blei menneske, ein av vår slekt. «Men då tida var fullkomma, sende Gud son sin, fødd av ei kvinne, fødd inn under lova, så han skulle kjøpa dei frie som var under lova, så me skulle få barneretten.» (Gal. 4, 4—5.)

Løyndomen i evangeliet er at Gud har avsett oss som uduglege, og sett Kristus i staden for oss, for å gjera det me ikkje kunne og for å vera det me ikkje er. Inne for Gud er det ingen skilnad på menne-

ske. Der er det ingen skilnad på den rike yngling, som heldt alle Guds bod frå han var ung, og på røvaren på krossen. Heller ikkje på Nikodemus, Israels lærar, og kvinna ved Jesu føter som hadde levt eit syndefullt liv. «Så som skrive står: Det finst ingen rettferdig, ikkje ein einaste, det finst ikkje den som er vitug, det finst ingen som søker Gud. Alle er dei avvikne, dei er duglause vortne alle i hop, det finst ikkje *nokon* som gjer godt, det finst ikkje ein einaste ein.» (Rom. 3 10 f.) «For *det finst ingen skilnad*, alle har synda og vantar æra for Gud, og dei vert rettferdigjorde ufor tent av hans nåde ved utløysinga i Kristus Jesus.» (Rom. 3, 22—24.) «*Men skrifta har stengt alt inn under synd*, så det som var lova, skulle ved tru på Jesus Kristus verda gjeve dei som trur.» (Gal. 3,22.)

Her ser me av Guds ord at alle menneske er urettferdige, duglause og ærelause for Gud, her er det ingen skilnad. Alt det eit menneske er og gjer, har Gud stengt inn under synd, både det me menneske kallar for godt og for vondt. Og du lyt frelsast like mykje frå det hjå deg som du trur er godt som frå alt det du veit er vondt. Me menneske skil mellom vondt og godt hjå oss, og mellom vonde og gode menneske, men Gud seier at det finst ingen som er god eller gjer godt. Trur du ikkje Gud her, så vil du aldri få sjå løyndomen i evangeliet, og du kjem til å halda fram med å søkja di eiga rettferd.

Løyndomen er at frelsa *er* ferdig, og alt *er* gjort i av og ved Kristus, og den blir gitt kvar den som trur. Skrifta for kynner at synda *er* sona, Gud *er* forlikt,

straffa *er* liden, skulda *er* betalt, Kristus *er* død *for alle*. «For av nåde *er* de freste, ved tru, og det er ikkje av dykk sjøl ve, det er Guds gáve, ikkje av gjerningar, så ikkje nokon skal rosa seg.» (Efes. 2, 8—9.) «— Ropa til henne at *striden hennar er enda*, og *skulda hennar er kvitta*, ho *har fenge* av Herrens hand tvifelt for alle sine synder.»

Har du sett at dette gjeld deg, for alle, men over alle som trur. Du spør kva du skal *gjera* for å bli frelst, og skrifta svarar: *Tru* på den Herre Jesus! *Høyr*, så skal sjela di leva.

Men til løyndomen høyrer også at Kristus kom ikkje for å kalla rettferdige, men syndarane, dei skuldige og fortapte. For medan me endå var vanmektige, døydde Kristus til fastsett tid for ugud lege — — — men Gud syner oss sin kjærleik med di at Kristus døydde for oss medan me endå var syndarar.» (Rom. 5,6.)

Dette stadfester skrifta ved å visa at alle som blei frelst blei frelst der dei var og som dei var, som syndarar, skuldige, dømde av Gud, seg sjølve og av andre menneske, vanmektige, hjelpe lause og fortapte. Og dei blei frelseste åleine ved å høyra og tru på Jesus og ordet om han. «Du kan ikke tro, å, men *kjære så hør*: Gud har jo sin sønn for dig givet! Kom hit, kom til korset, se Lammet som dør! Dets blod har ervervet dig livet og syn den fra verden borttaget.»

At du alltid har ei opna dør inn til Jesus og evangeliet, høyrer også med til løyndomen i guds frykta. Korleis det går deg og kva stoda du så kjem i, så vil du finna denne vegen open. Tenk berre på David, han som fall i hor drap, og va

I KLIPPENS KLØFT

Av Johs. Brandtzæg

Det fortelles om Moses da han var oppå berget for å tale med Herren, at han ba denne bønn: «Herre, la meg få se din herlighet!» Da sa Herren til ham at det var et sted hos ham hvor han skulle stå — en liten klipperift, hvor det var plass til ham. Der skulle han stå stille, mens Herren dekket ham med sin hånd. Å se Gud selv kunne han nemlig ikke, for ingen kunne se ham og leve. Men i klippens kløft, dekket av Herrens hånd, skulle ham stå, mens han gikk forbi ham. Og når han var gått forbi, skulle han ta sin hånd bort forat Moses kunne se ham bakfra.

Å se Herrens herlighet vil alle. På bunnen av hvert hjerte er det en higen etter det. Menneskesjelen dras og lenges etter det. Men akk, det er så mange som aldri når lenger enn til å lengte. De opplever aldri å se Guds herlighet. Og så blir

livet i grunnen en skuffelse og døden en redsel.

Hva er grunnen til at de ikke får se den?

De stiller seg ikke hos Herren i klippens kløft. Det er der det har behaget Gud å åpenbare den. Men så er det også salig å vite at den som stiller seg der, får se den. Det har Gud selv lovt å sørge for.

Men å komme i nærheten av Herrens herlighet er ikke straks fryd og glede. Det blir nød. Da profeten fordum sto i helligdommen, og den var fylt av Herrens herlighet, da så han sin egen urenhet. «Ve meg, for jeg er fortapt!» ropte han. «Jeg er en mann med urene lepper, og bor midt blant et folk med urene lepper.»

Da Peter fikk et gløtt inn i Jesu herlighet ved Genesaretsjøen, falt han ned for

kna opp ved Natan sine ord: Du er mannen. Då han erkjente si synd og skuld for Gud møtte han ei opa dør: «Så har og Gud tekje bort synda di.» Eller tenk på Peter, som fornekta sin Herre og frelsar. Men då han såg kva han hadde gjort og i anger og sorg vende seg til Jesus, så fann han frelsarfavnen open og møtte berre miskunn og nåde. «*Hvordan det føles og hvordan det går, barn kan du alltid få vere.*»

Løyndomen i livet med Gud, det er al-

ltid å vera den du er, inne for Gud og overfor menneske. D.v.s. å gi Gud rett i at du er slik du ser deg i Guds spegel — Skrifta. Den som vil vera noko, og prøver å gjera seg betre enn han er, han er ein styggedom for Gud og for menneske. Men den som kjem som han er, vil det alltid gå godt for hjå Gud. «Kom som du er til din frelser, smittet av vantroens dynn! Blodet som fløt fra hans vunder, renser din sjel fra all synd.»

Amund Lid.

hans fot og ropte: «Herre gå fra meg, for jeg er en syndig mann!»

I lyset fra ham blir min egen urenhet og uverdighet så stor. Jeg blir dømt og føler meg fordømt. Det urene hjerte, det delte sinn, den syndige vilje og de ustyrilige tanker blir min lidelse.

Det er ikke lett å forstå at veien til frelse går gjennom dom! Det er ikke lett å tro at det å se Herrens herlighet først er å komme i nød for seg selv. Men frykt ikke om ditt hjerte fordømmer deg, for Gud er større enn ditt hjerte.

Moses skulle stå stille i klippens kløft. Bli du også stille, når du i lyset fra ham ser din nød.

I klippens kløft skal du nemlig få se det største et øye noensinne kan få se, og kjenne den største fryd et hjerte noensinne her nede kan få kjenne.

Hva er det?

Du skal få se at du er elsket av Gud. Det er ikke jeg som elsker Gud, men det er han som elsker meg. Det er Guds herlighet.

Og det får du se i klippens kløft. Du vet hvor den kløften er, der du får se det? Det er Golgata, Jesu Kristi kors, forsoningens gâte! I den kjærlighet får du lov å stå. I strålene av Guds herlighet begynner en synder å rope glad og lykkelig et «halleluja»! Golgata forkynner at dine synder kommer slett aldri mer ihu. Dine overtredelser er kastet bak Guds rygg. Du er frelst — av nåde!

Det er Guds herlighet i klippens kløft.

Men skal du se det, må du stå stille. Vet du hva som er det vanskeligste for deg? Jeg skal si deg det: det er *troens stillhet* i klippens kløft. Mange får aldri

se noe av Guds herlighet, fordi de aldri lærte dette.

Jeg sto et år bak en liten gutt for å se på 17. mai-toget her i Oslo. Gutten hadde fått så god plass, men han syntes det ble så lenge før toget kom. Rett som det var, tok han et par skritt ut i gaten for å titte om han ikke snart skulle få se det, og hver gang kom en politikonstabel og viste ham tilbake til fortauskanten. Han måtte stå stille, men det var så vanskelig. Da endelig toget kom hadde politikonstabelen måttet stille seg foran ham for å holde ham på plass, og guten måtte titte fram bak konstabelens brede rygg! Det var ikke stort han fikk se, fordi han ikke ville stå stille!

Bli stille for Herren, kjære sjel. Stå i klippens kløft til Herrens herlighet åpenbarer for deg. Be Gud om troens stillhet, at du kan få se.

Men dette er ikke noe som bare gjelder den første gang. Hele livet gjelder det samme. Du får se så meget av Herrens herlighet i ditt liv som han får vise deg i stillhet i klippens kløft.

Ordene til Maria hin gang: «Du gjør deg strev og uro med mange ting. Ett er nødvendig», er ord til deg i dag. I himmelen venter de på å få se deg litt mer stille, forat du kan oppleve mer.

Der sto en dag en gammel mann og sagde ved. Ved siden av ham lå en stor haug med bjerkekubber som skulle sages opp. Men sagen var sløv, og ryggen verket og armen dirret. Det gikk så tregt det hele. Da kom en ung gutt forbi. «Du skulle file sagen din først», sa gutten. Da stanset den gamle og så på gutten. Han pekte på den store haugen med

bjerkekubber. «Vet du at den skal være sagt opp innen kvelden?» sa han, «tror du jeg har tid til å file, du da!» Og så tok han tak i den sløve sagen og arbeidet videre. Men ryggen verket og armen dirret, det var et håpløst slit.

Enn om han hadde gitt seg tid til å file sagen! Om han hadde latt bjerkekubben ligge litt og gått inn i stillheten med den sløve sagen!

Det er nok et ord til deg dette: *Bli stilte for Herren og vent på ham.*» Det skjer så lite iblant oss, vi opplever så lite. Arbeider vi for lite? strever vi for lite? Nei, visst ikke er det grunnen. Vi er for lite stille. Vi venter for lite av Gud og for meget av oss selv.

I en bygd satt en flokk troende venner sammen og talte om hva de skulle gjøre for å få vekkelse. De hadde bedt så lenge, men intet skjedde. Da ble de enige om å ta et menneske hver som bønneenne. En skulle be for lensmannen, en annen for ordføreren, en tredje for læren, og slik delte de en del av de mest innflytelsesrike menn mellom seg.

Der satt en liten jente og hørte på dette. Da alle de voksne hadde tatt hver sin, sa hun at hun også ville ha en å be for. Hvem ville hun ta? Jo, Anders skomaker. Anders var en uforbederlig draniker, bygdens skrek. Men de voksne var litt engstelige ved dette. Tenk om Anders ikke ble omvendt, hvor ville ikke den lille ta skade av det, og hele hennes bønneliv kunne lide ved det. Men den lille ga seg ikke. Hun ville be for Anders skomaker.

Neste dag da Anders gikk hjem fra ar-

beidet, full som vanlig, sto den lille ved veikrysset og så på ham.

«Hva er det du står og ser på?» spurte Anders sint.

«Jeg skulle bare se om du var blitt omvendt», sa den lille. Da ba Anders henne skynde seg hjem, det kunne hun spare seg, og fulgt av skomakerens verste eder og forbannelser sprang den lille hjem og ba igjen.

Men neste dag sto hun der igjen. Og slik fortsatte det i flere uker. Anders unngikk henne det beste han kunne, men en dag brast det for ham. Han ba den lille om hjelp. «Jeg vet ikke om det er det at du ber for meg», sa han, «men jeg forstår at det må bli annerledes med meg».

Den kvelden da de voksne var samlet til bønn kom den lille inn, fulgt av Anders skomaker. «Her har jeg min», sa hun strålende, «har dere fått med deres?»

Hva var hemmeligheten? Den lille ventet noe. Hun ventet at Gud skulle høre henne og omvende Anders skomaker.

Du ber. Men venter du noe? Du tigger Gud om et eller annet, men er du stille? Prøv deg selv. Still deg i klippens kløft i troens stillhet, og du skal få se.

Det som er umulig for mennesker er mulig for Gud! Det er Guds herlighet.

Men det kan være at du opplever det så at Herren svarer deg på en annen måte enn du har tenkt. Guds herlighet kom i en skikkelse så du ikke straks forsto den.

Det fikk Moses oppleve. Det var en hånd som dekket ham da Guds kjærlighet gikk forbi ham. Siden fikk han se den. Bakfra.

Jesus sa en gang til en av sine disipler: «Hva jeg gjør forstår du ikke nå, men du skal skjønne det siden.»

Vi klager så ofte og knurrer og spør: «Hvorfor, Herre!» Det er så mange som spør slik når Herrens hånd dekker dem. Det gjør kanskje du også. Det er ikke alltid like lett å hvile i det at Gud elsker deg. Men kjære, glem ikke at den hånden som dekker deg er den hånden som bærer merker etter nagler, den hånden som sterkere enn ord sier deg at du er dyrebar i hans øyne.

Vel er Herren underlig i alt hva han gjør. Men i klippens kløft, i troens stillhet, ser du at han ikke bare er underlig, men underfull. Der lærer du å synge, selv om sjelen bever i smerte stundom:

Hvor underlig er du i alt hva du gjør,
hvem kan dine veier forstå?
Men ett er dog sikkert, den vei du meg før',
for meg er den beste å gå.

Så kom kanskje sykdom inn i ditt hus. Du satt ved sengen og så den kjære du hadde lide. Og en dag sloknet livsgnisten, og du måtte lukke de kjære øyne med et siste kyss. Hjertet gråt og sjelen klaget: hvorfor Herre, hvorfor?

Vet du at Guds kjærlighet gikk forbi deg den dag? Kjente du den hånd som dekket deg?

Hvor godt da å få hvile i det at Gud har en mening med hvert «hvorfor». Da er det godt å få hvile i en frelserfavn hvor sorgens tåre tørres bort. Da er det salig å få kjenne en faderhånd som trykker det lidende lille barnet sitt inn til seg, og så få se framover til den dag, da jeg på evighetens strandbredd skal få se Herrens herlighet med tildekket øye.

Da hvert «hvorfor» er besvart med et herlig «derfor».

Tenk når engang er løst hver jordisk gáte
besvaret hvert «hvorfor» jeg grunnet på,
men kunne ei med all min grublen ráde;
tenk når jeg Herrens vei skal klart forstå.

Gud klær sin herlighet i den drakt som tjener oss best. Han som en dag gjemte den i en krybbe og åpenbarte den i et kors, han gjemmer den stundom i tårer og stundom i smil. Men i alt er han Gud — evig Gud som elsker, bare elsker og vil barnets beste!

Så får du velge selv, om du vil stille deg hos ham i klippens kløft. Der får det fredløse hvile, det maktesløse kraft, det meningsløse innhold. Der blir livets gáter til velsignalser, og klage til lovsang.

I klippens kløft hos Herren får vi kjenne at det er saligere å gråte hos ham enn å le i verden, for han forvandler sorg til glede.

Der er en plass hos meg på klippen, sa Herren.

Der er en plass for deg.

Skal den stå tom?

Det står om Moses at «da han gikk ned av berget, visste han ikke at huden på hans ansikt skinte fordi han hadde talt med Herren».

Det var følgen av den stille stund i klippens kløft. Hele Israel så det.

Du ønsker også å bli en strålende kristen. Glem ikke at det er hos Herren i klippens kløft at det skjer.

Selv ser du det ikke, men de andre ser det. Der hviler noe av Guds herlighet over deg, om du lever ditt liv der i troens stillhet!

Fra «Gjennem Ild».

Jesus gir disiplene et fullkomment bevis på sin kjærighet

AV David Hedegård

Det ble også en trette mellom disipline om hvem av dem skulle gjelde for å være størst. — Og da Jesus visste at Faderen hadde gitt alt i hans hender, og at han var utgått fra Gud og gikk til Gud, så står han opp fra måltidet og legger sine klær av seg og tar et linklede og binder om seg. Deretter slår han vann i et fat, og så begynte han å vaske disiplenes føtter og å tørke dem med linkledet som han var ombundet med.

Han kommer da til Simon Peter, og han sier til ham: «Herre! vasker du mine føtter?» Jesus svarte og sa til ham: «Hva jeg gjør, forstår du ikke nå, men du skal skjønne det siden.» Peter sier til ham: «Du skal aldri i evighet vaske mine føtter!» Jesus svarte ham: «Dersom jeg ikke vasker deg, har du ikke del med meg.» Simon Peter sier til ham: «Herre! ikke bare mine føtter, men også hendene og hodet!» Jesus sier til ham: «Den som er badet, trenger ikke til å vaske annet enn føttene, men er ren over det hele; og dere er rene, dog ikke alle.» For han visste hvem det var som skulle forråde ham; derfor sa han: «Dere er ikke alle rene.»

Da han nå hadde vasket deres føtter og tatt klærne på seg og etter satt seg til bords, sa han til dem: «Skjønner dere hva jeg har gjort med dere? Dere kaller meg mester og herre, og dere sier det med rette, for jeg er det. Har nå jeg, deres herre og mester, vasket deres føtter,

så er også dere skyldige å vaske hverandres føtter. For jeg har gitt dere et forbilde, forat dere skal gjøre som jeg har gjort med dere. Kongene hersker over sine folk, og de som bruker makt over dem, kalles deres velgjørere. Så er det ikke med dere: men den største blant dere skal være som den yngste, og den øverste som den som tjener. For hvem er størst, den som sitter til bords, eller den som tjener? Er det ikke den som sitter til bords? Men jeg er som en tjener iblant dere. Sannelig, sannelig sier jeg dere: En tjener er ikke større enn sin herre, heller ikke en utsending større enn den som har sendt ham. Vet dere dette, da er dere salige, så sant dere gjøre det.»

Og mens de satt til bords og åt, og da Jesus hadde sagt dette, ble han rystet i ånden, og vitnet og sa: «Sannelig, sannelig, sier jeg dere: En av dere skal forråde meg. Menneskesønnen går bort, som skrevet er om ham; men ve det menneske ved hvem Menneskesønnen blir forrådt! Det hadde vært godt for det menneske om han aldri var født.» Disiplene så på hverandre, de kunne ikke skjønne hvem det var han talte om. Og de ble meget bedrøvet, og begynte å si til ham hver for seg: «Det er da vel ikke meg, Herre?»

En av hans disipler satt til bords ved Jesu side, han som Jesus elsket; til ham nikker da Simon Peter og sier til ham: «Si hvem det er han taler om!» Han hel-

ler seg da opp til Jesu bryst og sier: «Herre! hvem er det?» Jesus svarer: «Det er han som jeg gir det stykke jeg nå dypper.» Han dypper da stykket, og tar det og gir det til Judas, Simon Iskariots sønn. Da svarte Judas, som forrådte ham: «Det er da vel ikke meg, rabbi?» Han sa til ham: «Du har selv sagt det.» Jesus sier da til ham: «Hva du gjør, det gjør snart!» Men ingen av dem som satt til bords, skjønte hva han mente med det han sa til ham; noen tenkte, fordi Judas hadde pungen, at Jesus sa til ham: «Kjøp det vi trenger til høytiden!» — eller at han skulle gi noe til de fattige. Da han nå hadde fått stykket, gikk han straks ut. Men det var natt.

«— likesom han hadde elsket sine egne, som var i verden, så elsket han dem inn til enden.»

Disse ordene leser vi i Joh. 13,1, og de står der som en innledning til beretningen om at Jesus vasker disiplenes føtter. Det er altså denne handling som betegnes som «et fullkomment bevis på hans kjærlighet».* Denne handlingen utførte han da han sto like innfor sin lidelse og død. Noen timer senere skulle han kjempe seg gjennom den bitre kampen i Getsemane, fengsles, stilles for retten, bli pisket og korsfestet. Alt dette visste han. Skriften slår utsynlig fast at Jesus visste alt det som skulle skje med ham (Joh. 18,4).

Men i sitt indre var han ikke så oppatt av alt dette forskrakkelige at han glemte disiplene sine. Nei, han feiret påskemåltidet sammen med dem, han innstiftet den hellige nattverden, han holdt sin lange avskjedstale for dem (Joh.

14—16) og til sist ba han den bønn som kalles hans yppersteprestelige bønn (Joh. 17.) Men først vasket han disiplenes føtter, slik den ringeste tjeneren pleide å gjøre med gjestene som kom til et hus. Han tok av dem sandalene og vasket de støvete føttene deres. Naturligvis var det en av disiplene som skulle ha gjort Mesteren og de andre disiplene denne tjenensten, men ingen av dem ville fornredre seg så dypt. Da utførte Herren selv denne tjenesten og ga derved disiplene sine et fullkommen bevis på sin kjærlighet. Dette avsnittet gir oss tre viktige lærdommer om Jesu kjærlighet.

* Joh. 13,1 i Hedegårdss oversettelse: «Liksom Jesus hadde ønsket de sina, som var hår i verden, så gav han dem nu ett fullkomligt bevis på sin kærlig.» O. a.

1. Jesu kjærlighet er en selvhengivende kjærlighet.

Jesu kjærlighet er noe mer enn en paragraf i en lære, en teori eller en leveregel. Det er en makt inne i ham som gir seg uttrykk i gjerning. I sin virksomhet på jord viste han sin kjærlighet til nødstede mennesker ved at han hjalp dem ut av nøden. Han helbredet syke, mettet hungrige folkemasser og tok seg av dem som i åndelig forstand var trøtte og nedtyngde av byrder (Matt. 11,28).

Slik er den guddommelige kjærlighet. Den er en makt i Gud som driver ham til handling. «For så har Gud elsket verden at ha ga sin Sønn, den enborne, forat hver den som tror på ham, ikke skal fortapes, men ha evig liv» (Joh. 3,16). Guds kjærlighet til oss mennesker er åpenbart i den gjerning han har utført i

Kristus, da han sendte ham for å frelse oss fra våre synder. Av og til innvendes det mot vår trosbekjennelse at den ikke sier noe om at Gud er kjærlighet. Denne innvendingen beror på en misforståelse. Når den andre artikkel taler om ham som ble unnfangen av Den Hellige Ånd, født av jomfru Maria, pint under Pontius Pilatus, korsfestet, død og begravet, for ned til dødsriket, sto opp fra de døde tredje dag — da taler den hele veien om Guds kjærlighet. Guds kjærlighet møter oss i hans frelsesgjerning.

Også den kristne kjærligheten — den kjærlighet som skal særmerke et kristent menneske — har samme kjennetegn. Den er ikke bare en norm for livsførelsen — en norm som den kristne forsøker å praktisere, et bud som han anstrenger seg for å lyde. Visst er det sant at den kristne er skyldig å holde Guds bud og at alle bud er sammenfattet i kjærlighetsbuket. Men når Det nye testamente taler om den kristne kjærligheten, er ikke alt sagt med dette. Paulus skriver: «Guds kjærlighet er utøst i våre hjerter ved Den Hellige Ånd, som er oss gitt» (Rom 5,5). Guds kjærlighet, den kjærlighet som bor i Gud selv, «er utøst i våre hjerter» — utøst som en fin olje eller en duftende salve, slik en har uttrykt det. Den kristne kjærligheten er altså en overnaturlig virkelighet som tar i besittelse den indre verden hos et kristent menneske.

Om Jesu kjærlighet sa vi at det er en makt i ham som gir seg utslag i hans gjerninger. Den driver ham til å hengi seg selv, til å ydmyke seg, stige ned i den dypeste fornedrelse for synderes skyld. «Han fornedret seg selv, så han ble lydig inntil døden, ja korsets død» (Fil. 2,8).

Man har sagt at ydmykhet er det å ikke se seg selv, glemme seg selv. Om vår Frelser gjelder det til fulle det som står i en gammel sang: «Du tenker på andre, men glemmer deg selv.»

2. Den som Jesu kjærlighet får makt over, glemmer seg selv.

Jesus vasket sine disiplers føtter, og det er klart at han gjennom denne handlingen ga dem en streng tilrettevisning. Han slo ned på deres hovmod, for det var ingenting annet enn hovmod som hadde hindret dem i å utføre denne foraktede tjenesten. De var visselig hans disipler, de trodde på ham, og han sier til dem at det er «rene» (Joh. 13,10), dvs. at deres synder er forlatt. Riktignok legger han til: «. . .dog ikke alle» — Judas, forræderen, er unntatt. Men det bør også føyes til at heller ikke Judas var uteslengt fra Jesu kjærlighet. I fjerde avsnitt av første akt leser vi om Jesu advarsel til Judas. Jesu kjærlighet søkte ham like til det siste.

Om de øvrige disiplene sier altså Jesus at de er rene, at de hadde syndenes forlatelse. Men da må man vel spørre: Kan et menneske være en sann Jesu disippel og være like hovmodig? Hovmodigheten er ikke bare synd; man har ofte og med rette betegnet den som synden i all synd. For hovmodet innebærer at mennesket gjør opprør mot Gud, vegrer seg for å være hans tjener og gjør i stedet sitt eget jeg til gud. Mennesket gjør seg selv til midtpunkt i sin tilværelse, setter seg selv på Guds trone.

Kan det da virkelig finnes hovmod hos en sann Jesu disippel? Noen sier kanskje at Jesu disipler ennå ikke hadde

opplevet pinsen. Først da Ånden ble utgytt på pinsedagen, kunne de oppleve alt det som han hadde vunnet gjennom sitt fullbrakte verk på jorden. Det er sant, og det er klart nok, at det også etter pinsen fantes hovmod blant de kristne. Derfor inneholder brevene i Det nye testamente mange formaninger til ydmykhet. «Ydmyk dere under Guds veldige hånd,» skriver apostelen Peter (1. Pet. 5,6).

Slike formaninger er nødvendige fordi vi har en medfødt syndig natur som er vendt bort fra Gud, hovmodig og egenkjær. I Bibelen kalles den stundom kjødet eller det gamle menneske. Den finnes fremdeles også hos det troende menneske. Men vi skal merke oss hva Guds ord sier om denne sak: «De som hører Kristus til, har korsfestet kjødet med dets lyster og begjærlinger» (Gal. 5,24). En korsfestet forbryter kunne nok leve noen timer eller dager, men han kunne ikke begå noen nye forbrytelser. Slik er det med den syndige naturen hos et troende menneske: han har korsfestet denne natur, slik at den ikke mer kan herske i hans liv.

Betyr så dette at ethvert døpt menneske står i et rett forhold til Gud? Slett ikke — alt beror på om jeg vedblir å leve i den nåde som en gang møtte meg i dåpen, om jeg lever i samfunn med min Frelser i Ordet og i bønnen, at jeg lyder hans bud og ikke synder med vitende og vilje. Dersom jeg har falt ut av dåpens nåde, da må jeg bli omvendt og gjenfødt, slik at jeg igjen kommer i et rett forhold til Herren.

Det Jesus sier i tilknytning til fotva-

skingen, er rettet til disiplene hans, altså til mennesker som sto i et rett forhold til ham. Han sier til dem at de er rene, at deres synder er forlatt. Han ligner dem med mennesker som har badet, men som etter sin vandring ute på veien har behov for å vaske føttene.

Den kristnes liv sammenlignes jo ofte i Det nye testamente med en vandring. I sitt daglige liv blir det troende menneske igjen og igjen tilskitnet av synd. Vi synner daglig på mange forskjellige vis og fortjener ikke noe annet enn straff. Ingen av oss har hittil bare en eneste dag i sitt liv elsket Gud fullkommen; ingen av oss har elsket sine medmennesker med en ren og fullkommen kjærlighet. Derfor trenger også det mest helligjorte menneske daglig forlatelse for sine synder. I bønnen «Fader Vår» lærte Jesus oss å be også om syndenes forlatelse — og det finnes gode grunner for å anta at denne bønn skulle bes tre ganger om dagen.

Men den som holder seg til Frelsen, har i ham også en stadig renselse fra synden. Det er til troende mennesker at 1. Joh. 1,7 sier: «Dersom vi vander i lyset, likesom han er i lyset, da har vi samfunn med hverandre, og Jesu, hans Sønns blod renser oss fra all synd.» Vi må likevel ikke glemme at løftet om forlatelse er — som alle Guds løfter — forbundet med et vilkår: *dersom vi vander i lyset, likesom han er i lyset.* Og å vandre i lyset det er å stadig på nytt la seg gjenomlyse av den guddommelige sannhet som er åpenbart i Kristus Jesus.

Fra «Smertenes Mann».

SÆL ER DEN –

(Salme 32)

Bibelen brukar ofte ordet säl, og Jesus seier ofte: Säl er den — når han talar til folket. Det tyder det same som å vera frelst, stå i rett forhold til Gud, å høyra til dei som Bibelen kallar dei salige på bokmålet. Stundom er det dei som lever salige i trua på Jesus det er tale om, og andre gonger dei som har nått fram til dei salige heime hjå Gud i himmelen.

Kven er så den som er salig?

Det får me eit klårt svar på i dette ordet, og David vitnar av erfaring, driven av den Heilage Ande, og godkjent av Gud, då det har fenge plass i Guds ord og bok. Av det skynar me at det er eit svar me kan lita på.

Säl er den som har fått si misgjerd tilgitt og si synd yverbreidd.

David si store misgjerd og synd var at han tok ein annan si kona, dreiv hor med henne, og for å skjula si misgjerd blei han ein mordar, og kom såleis inn under Guds vreide og dom. I første omgang tenkjer du kanskje at slike misgjerningar og synder er du fri for. Men det finst nok mange fleire slike enn me trur også i vår tid. Guds ord lærer klart at all seksuell omgang utanfor ekteskapet er synd, sameleis såkalla «konebyte», «sambuande» eller såkalla «papirlause ekteskap», som Bibelen kallar for lauslivnad og synd mot Gud og den du syndar saman med. For å skjula dette, eller for å koma fri fyltgjene av det som er avla i synd, tek dei «abort» som det blir kalla. Det rette ordet på norsk er fosterdrap. I tillegg til di seksuelle synd er du også blitt ein mordar, og er komen inn under Guds vreide og dom. Dertil er du også blitt årsak til at alle dei som var

med og utførte den skjendige gjerningen blei mordarar for Gud.

At regjering og storting har i lovs form gjort det lovleg for ei mor å ta livet av sitt eige barn i mors liv, det gjer ikkje synda mindre for deg og dei som var med og pressa deg til ein slik misgjerning mot Gud og barnet ditt. Både regjering og storting er ved ei slik lov medskuldige i tusener av mord kvart einaste år som går.

Me kan også ta med ei folkesynd til. Guds bod lyder: Du skal ikkje stela, og ikkje trå etter andres eigedom. Her kan me berre nemna alle butikktjuvane som stel for millionar av kroner kvart einaste år, skattesnytarane, såkalla svart arbeid som unndreg seg skatt til samfunnet, dreg seg unna å arbeida for løna dei mottek, ranar bankar og postkontor, gamle pensjonistar og andre, barn og unge som tek til med å stela frå foreldre eller besteforeldre og går over til butikk-tjuveri. Den som er uærleg i smått, han blir uærleg i stort, seier Jesus. Og overfor Gud er synd synd, anten me kallar den stor eller liten, og horkarlar, horkvinner, tjuvar og mordarar skal ikkje arva Guds rike, seier Guds ord. Den heilage Gud har dømt dødsdom over all synd, stor eller liten. Den som syndar skal døy, sa han til dei første menneske. Prøven han sette dei på var forbodet mot å ta ei frukt og eta, og domen blei sett i verk, det ser du i verda ennå i dag.

—

Og det gjeld ikkje berre dei syndene eg her har nemnt, men kvar ei synd og brot på Guds bud, i sinn og tanke og ord og gjerningar ved den natur me har arva frå fedrane.

David vitnar at i den tida han tagde, det vil seja den tida då han ikkje var på talefot med Gud, låg Guds hand tungt

på han både dag og natt. Det førde til at livsmotet hans turka ut som graset i sommarturken. Mange har det nok på same vis som David, kanskje også du som les dette. Ingen fortel ei mor og ein far korleis det er å leva med Guds hand tungt på seg, når dei vaknar opp for synda dei har gjort og samvitet anklagar. Du teier og lid, dømd av Gud og ditt eige hjarta, kanskje utan å vera på talefot med Gud eller andre som kan hjelpe. Er du ein av dei som lid under synda og lengtar etter å koma bort frå den, så viser David deg kvar du kan få fred og bli salig.

Eg sanna mi synd for deg, og dulde ikkje mi skuld.

Jesus er den einaste som kan hjelpe deg, den einaste som har rett til å tilgi synder på jorda og gjera syndarar salige. Då Gud la verda si synd på han og han bar den på sin lekam opp på krossen, soна den ved å gi sitt eige liv og blod i staden for oss, og vann seg rett til å vera rettferdig og gjera rettferdig den som har trua på Jesus. Då syndebyrda blei for tung for David, og Natan sa til han at han var mannen som tok den fatige sitt einaste lamb, erkjente han at han hadde synda mot Gud, og han skjulte ikkje lenger at han var den skyldige.

Og du tek bort mi syndeskuld. Dette er også veien for deg, kven du så er. Jesus elskar deg, har gått i døden også for deg, og lengtar etter og ventar på at du skal koma til han for å motta tilgjeving for alle dine synder.

Då vil du seia med David: Sælt er det menneske som Herren ikkje tilreknar skuld, og som er utan svik i si ånd. Skulda og skuldkjensla i samvitet er tung å bera, både her i tida, og ennå meir i æva som aldri tek ende. Til deg seier Jesus: Du som strevar og har tungt å bera,

kom til meg! så skal du finna kvila for sjela. I Hebr. 12 står det: Så lat nå og oss, etter di me har så stor ei sky av vitne ikring oss, leggja av alt som tynger, og synda som heng så fast ved oss — *med di me ser på upphavsmannen og fullenderen til trua, Jesus*, han som for den gleda som venta han, leid på krossen med tol, utan å vyrdha skamma. — Jesus ventar på deg, det er hans store gleda å få tilgi deg alle dine synder og gjera deg sæl for tida og for æva. Sjå på han, les om han, hør om han, kva han har gjort for deg og vil vera for deg, og be om nåde og tilgjeving.

Sæl er den som ikkje har svik i si ånd. Du tenkjer gjerne: Kva vil det seia å ha svik i si ånd? Ein ektemake som forsikrar sin ektemake om sin kjærleik og understrekar det med å gi gåver og viser seg kjærleg og fyrekomande i det ytre, men i hjarta elskar ein annan, det er svik i ånda. Eller me tek eit døme frå Skrifta. Judas var i det ytre Jesus sin læresvein, fylgte han og læresveinane kvar dag og opplevde alt det Jesus gjorde like inn i nattverden, men i hjarta hadde han selt Jesus for 30 sylvpengar. Slik var det også gått med David. I det ytre var han framleis Israels konge, leiaren for Guds rike, stridde Herrens stridar, men i hjarta hadde synda teke den plassen Herren skulle hatt. Han skjulte si synd, ville ikkje kjennast ved si skuld, unnskyldte og forsvarte seg mot samvitet og Guds ords tukt og dom.

Svik i ånda er å leva i sjølvforsvar, unnskylda deg og dine syndige gjerningar, du vil ikkje erkjenna di skuld, og motstår Guds ånd og ord og vitne når dei vil overtyda deg om di synd og skuld og fortapte tilstand. Paulus stridde imot Gud på denne måten, og Jesus sa til han at det vil falla deg hardt å strida mot brodden. Særleg hardt blir det for den

1360

som samstundes vil vera ein kristen og i det ytre er ein kristen leidar og forkynnar som David og Paulus og Judas, for den som vil vera ein kristen, men i hjarta lever i synda, elskar synda og verda og står imot Gud i si ånd.

Kjære deg, gi Gud rett og gi opp den forgjeves kampen for å rettferdiggjera deg sjølv, erkjenn at du er mannen — den skyldige — og vend deg til Jesus som David gjorde. Der vil du møta ein open frelsarfamn, og der finn du nåde og tilgjeving for alle dine synder, du blir rettferdigjord for Gud ved trua på Jesus, og får tilgjenge ved han til den Guds nåde du får stå i og vera omgitt av. Han vil vera di gøymsla, gøyma deg i sitt hus på den vonde dag, og vakta og vara deg i trengsla og gjennom alt som skal møta, og til deg vil domen ikkje nå, for der er inga fordøming for dei som er i Kristus Jesus (Rom. 8,1).

Vil du veta meir om korleis det gjekk David, kan du lesa om det i Salme 51, der han vitnar om sitt fall, si bøn til Gud, som tilgjev synd og fall, let syndaren glede seg over Guds frelse, får ei oppnya og stødig ånd, opplatne lipper som gleder seg yver og prisar han som frelsar og friar frå blodskuld.

I salme 91 kan du vidare lesa om korleis den har det som sit i gøymsla hjå den høgste, den som bur i skuggen hjå den allmektige, han som er mi lidd og mi borg som eg set mi lit til.

Heng du fast ved Jesus, vil han fria

deg ut og berga deg, av di du kjenner hans navn. Kallar du på han, vil han svara deg, vera med deg i nauda, og fria deg ut og føra deg til æra, med eit langt liv vil han metta deg og la deg sjå hans frelse (vers 14—16).

«Salig er den, som når alt farer hen, har Jesus og himlen igjen.»

Amund Lid.

REISERUTER

*for forkynnaraane i Norsk Luth.
Lekm.misjon 1. halvår 1982.*

1 Odd Dyrøy:

Rolvsnes, Folderøyhavn, Finnås, Fosse, Gravdal, Sannidal, Ås, Askim, Suldal, Samnanger og Ellingsøy. Påske: Randaberg.

2 Amund Lid:

Til disposisjon. Påske: Håvik/Tysvær.

3 Reidar Linkjendal:

Tysvær, Håvik, Vikebygd, Elnesvågen, Stord, Fitjar, Randaberg, Nærø. Påske: Bygland.

4 Godtfred Nygård:

Steinsdalen, Norheimsund, Tørvikbygd, Randaberg, Varaldsøy, Namdalen, Natås, Littleås, Hundvin, Brekke, Yndesdal, Breivik. Påske: Sannidal.

5 Margrete Skumsnes:

Vitjar foreiningane der det høver. Påske: Hardanger.